

CAP D'ARENGADA, CUA DE RAP

Posats a fer, en el tema de la vegueria i abans la regió metropolitana ens faci la llesca, al Penedès preferim menjar poc i pair bé o, com diu en una imatge que no pot ser més gràfica, Xavier Cardona Torrandell, president de l'agrupació empresarial penedesenca ADEG, en el seu butlletí de novembre del 2006, més ens val ser cap d'arengada que no pas cua de rap.

La referència, una opinió significada entre un allau d'informació de tota mena que intenta suposar quin plantejament farà el nou Govern de la Generalitat de Catalunya en el tema de la divisió territorial, ens ha arribat al costat de la publicació d'un estudi biogràfic –que comentem a l'apartat de llibres– sobre la figura del doctor Salvador Armendares, en els anys republicans remarcant militant de l'Esquerra Republicana, primer a Vilafranca, on va ser polèmic regidor a l'Ajuntament i després diputat al Parlament de Catalunya. Allí llegim, a la pàgina 56, que l'any 1932 el diputat al Parlament de Catalunya Salvador Armendares va iniciar les gestions perquè es portessin a terme les converses necessàries per intentar crear una vegueria pròpia del Penedès “ateses les característiques econòmiques, geogràfiques i humanes dels municipis que integren bona part de la comarca”.

Dos anys i mig després d'aquell “Manifest del Penedès”, que l'IEP va fer públic l'onze de setembre del 2004, podem dir amb certesa que l'únic veritablement remarcable ha estat la labor intensa, constant i incansable de l'amplíssim col·lectiu que constitueix la plataforma per a la Vegueria del Penedès. Els ajuntaments, uns més, altres menys o gens, i els consells comarcals han anat ben bé a remolc de les mocions presentades des de posicions de base.

A la Generalitat el tema resta aturat, però es legisla i s'ofereix la informació en base a una divisió en set vegueries. Tot esperant les propostes de la renovada coalició de Govern, els rumors del retorn de l'àrea metropolitana tornen a esdevenir intensos, dibuixats en clau del record dels temps que havien vist el seu funcionament.

El tema de fons és potser un altre, a la nostra manera de veure –com ja hem dit més de quatre vegades– molt més important. Voldríem saber si podem esperar del nou Govern de la Generalitat un plantejament del model de creixement poblacional, d'estructuració del territori i la seva organització administrativa. Desitjaríem conèixer si ens toca creure que tindrem un plantejament seriós i argumentat sobre el que es dibuixi i es justifiqui el sentit del model d'organització territorial i el perquè de l'adscripció de cada comarca a una determinada vegueria.

Mentre tot plegat resta entre els temes a resoldre –i no sembla que aquesta carpeta sigui la primera de la pila– el país canvia a una velocitat inaudita, l'empenta del creixement immobiliari sembla no tenir aturador, els dèficits en infraestructures s'aguditzen –només parlar del servei ferroviari de rodalies esglaiava multituds– i la macrocefàlia barcelonina escampa una taca d'oli que, com tantes coses a casa nostra, sembla que és la que marca el ritme, mentre al seu darrere vénen els polítics intentant resoldre els problemes de cada dia, però sense capacitat per a una planificació ni tan sols a mitjà termini, més enllà dels quatre anys de mandat electoral.

Si seguim per aquest camí, el maremànum barceloní se'ns acabarà cruspint a tots i llavors, quan del Penedès ja no en quedi altra cosa que l'espina, podrem dir que no ens van deixar arribar a ser ni cap d'arengada ni cua de rap.

RECTIFICACIÓ

La col·laboració que obria el número anterior –núm. 13. Hivern 2005-2006– de la nostra revista *del Penedès* era en realitat “Ramon Planes, un senyor del Penedès”, i el seu autor Ventura Sella i Barrachina.